

Nagypéntek – 2013. március 29. – C év

Egy idős hölgy – a halálát érezve közeledni – lediktálta végrendeletét a hozzátartozóinak. Ebben részletesen szabályozta a temetése körülményeit is. A hozzátartozók elfogult csendben hallgatták. Egy alkalommal azonban mégsem tudták magukban tartani a kérdezősködést. Az idős néni ugyanis azt kérte, hogy koporsójába annak lezárása előtt helyezzenek el egy kis desszertes kanalat, a kezébe kulcsolva a rózsafüzér mellé. „Azt meg ugyan minek?” – kérdezte az egyik rokon, igen meglepődve a furcsa kérésen. „Tudod kedvesem – válaszolta a néni – én mindig igen társaságkedvelő ember voltam. Szerettem fogadásokra, ünnepi ebédekre, vacsorákra járni. Amikor asztalhoz ültünk, a pillantásom legelőször mindig a tányér fölé siklott, hogy lássam, van-e a terítékben előkészítve süteményes villa vagy desszertes kiskanál. Ha volt, akkor örömmel nyugtáztam, hogy az étkezés végén jön a java, a legfinomabb falat. Édesszájú vagyok ugyanis, nem szégyellem bevallani. Most, amikor elbúcsúzom a földi léttől, azt kérem, hogy egy desszertes kanalat helyeztetek majd kihűlt kezeimbe, mert én hiszek abban, hogy a halállal nincs vége az életnek! A kiskanál azt jelenti számomra, amit mindig is jelentett: ezután jön majd a java, az igazi, nagybetűs ÉLET!

A halál legnagyobb rettenete, borzalma a mindentől és mindenkitől való elszakadás fájdalmában áll. Nemcsak az anyagi világot, a földi javakat kell itt hagyni, hanem az embereket, a szeretteinket is. Nem csodálkozhatunk hát azon, hogy az emberek többsége a legvégső pillanatig – sőt még akkor is – tíz körömmel kapaszkodik a földi létbe és annak értékeibe, bármennyire hiábavaló próbálkozás is ez.

A halál az emberlét legmagányosabb eseménye. Mindenkinek egyedül kell átmennie rajta. Természetesen szép és fontos, hogy a haldokló körül lehetőleg ott legyenek a szerettei, de a halál valójában ilyenkor is megoszthatatlan élmény marad: senki más nem vehet részt benne.

A halál a „bűn zsoldja”, ahogyan kezdettől hirdeti a kereszténység, sőt valójában szinte minden más vallás is. A bűn legalapvetőbb következménye pedig a kapcsolatotrombolás, a más személyekkel való szeretetkapcsolat megsértése vagy egyenesen megtörése. Emiatt jelenik meg a halálban az örök elválás keserősége, rémképe, illetve a legszörnyűbb magányosság. A halál könnyörtelen egyértelműséggel megmutatja az embernek, hová juttatná a bűnei, ha nem lenne megváltás.

Jézus is átéli – bár nem a saját, hanem a mi bűneink következményeképpen – a halálnak, a teljes elszigeteltségnek, magánynak ezt a borzalmát. Tanítványai elhagyják, gyáván elfutnak. Az a néhány ember, aki mégiscsak elkíséri, aki ott áll a kereszt alatt is, szintén kénytelen elválni tőle: Jézus itt hagyja őket. („Íme a te anyád ... Íme a te fiad.”) Sőt, Jézus megtapasztalja a legfájdalmasabbat, az Istentől való elszakadást is. „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”

Utolsó szavai a kereszten azonban mégsem ezek az imént idézettek. Utolsó szavai nem a magány, az elhagyatottság, a keserűség szavai. Jézus halála megmutatja nekünk, hogy a teljes elszakadáson, a mindent elvesztésen túl lehet valami más a halálban, ami merőben új, valamiképpen pozitív megvilágításba helyezi ezt az eseményt. Jézus legutoljára így kiált fel: „Atyám! Kezedbe ajánlom lelkemet!” Egy valaki örökre megmarad. Egy valaki a halálban is velem van, Aki a halálon túl is uralkodik, Aki képes újjáteremteni az életet, az életemet! A halál a mindent és mindenkit elvesztés érzésén túl – azt belekalkulálva – lehet a hit nagy ugrásává! Az emberi hit legnagyobb, végső lépésévé az Isten felé. Csak aki képes erre a nagy ugrásra, a semmi helyett az Isten tenyerébe vetve magát, amikor kilép a földi világból, csak az láthat értelmet a halálban. Annak nem a reménytelenség és a tökéletes kétségbeesés órája lesz

a halál órája, hanem a beteljesedés! Egy merész, csakis hitből lehetséges ugrással Isten keblére vetni magunkat mindabból, amit itt a Földön jelentett az életünk: ez a halál a keresztény ember számára. Ez volt Krisztus számára, ahogyan a Passió eseményeiben láttuk. És csak ezt a halált követi a boldog feltámadás arra az életre, ami valóban jobb, teljesebb és tökéletesebb, mint a korábbi volt.